Pregaria.cat

Entrada

Els bancs de Santa Maria del Mar



Per JesusR el dl., 07/10/2019 - 10:32

M’expliques que tan sols entrar a Santa Maria del Mar tens la suau impressió que et fiques en un àmbit diferent. Segurament els passa una cosa semblant a moltes altres persones, i no sols en aquest temple sinó en altres de la ciutat, del poble on viuen, i fins a l’ermita perduda entre muntanyes.

Saps molt bé quines són les hores de més pau; i és quan hi vas, si pots. No camines amb presa. Et va envaint el silenci, com un perfum que t’arriba de fora i va entrant al teu interior. Cap a mitja església hi ha els bancs més buits. Llargs, de bona fusta. Són els teus, els coneixes. Tens la impressió que t’estan esperant. Fas el senyal de la creu i t’asseus. Sents que tornes a ser a casa.

Tanques els ulls. De vegades fins te’ls tapes amb les mans, com un signe de desconnexió i d’entrada als indrets del cor. Hi ha poca gent i segurament qui més qui menys viu situacions semblants. Santa Maria del Mar és acollidora i vibra, quelcom inexplicable; potser de tants anys i tanta gent, o potser des que va ser cremada.

Dius que ni sabries explicar-me el que passa en el teu interior, i que tampoc podries comptar el temps. Sols que certament no estàs sola, que no estàs sol. El ritme vital va minvant, et regularitza. Saps que hi ha qui t’acompanya, qui et parla sense mots, que potser t’abraça suaument com un Pare o una Mare ho fan a un fill o una filla, sense voler indagar res, tan sols per ser-hi.

Quan al cap d’una estona t’alces, saps que quelcom ha canviat dins teu, experimentes més força. Més serenitat, més vida. Surts a poc a poc i fas la darrera mirada de conjunt. Realment és l’església que més t’ajuda, harmònica, antiga, habitada.

Si els bancs de Santa Maria del Mar poguessin parlar, no pararien d’explicar històries, moltes sublims, altres doloroses, però totes de presència.